

Ležel jsem na zádech a díval se do tváří zdravotníků, kteří mě vezli k polní nemocnici. V očích těch mladých kluků jsem viděl strach. Po strašlivém palebném boji mě evakovali z afghánského údolí Šók. Do pravé nohy mě zasáhla střela, která ji téměř utrhl. Teď tu ležela složená jako ptačí křídlo, natlačená do mého rozkroku. Turniket mi sice zachránil život, stejně jsem ale ztratil spoustu krve a teď jsem měl navíc nový problém... přestal jsem dýchat.

Hned po zranění jsem pohlédl dolů na nohu a viděl jsem, že to vůbec, ale vůbec není dobré. Noha bezvládně visela na nějakých dvou číslech masa, musel jsem s tím něco dělat. Ne, nepopadl jsem svůj zelený baret, nepřejel jím po noze a neřekl jsem seržantovi, že teď nemám čas krváčet. Udělal jsem to, co by udělal každý člověk. Křičel jsem. Ječel jsem. Po několika vteřinách jsem si ale uvědomil, že se musím přizpůsobit tomuto novému normálu. Jestli nezastavím krvácení, tak umřu.

Mým vyznáním víry je, že jsem trouba, vím ale, že jsem trouba, takže díky tomu jsem vlastně skoro chytrý. Řekl jsem si: *Právě ti uštelili nohu. Měl by sis říct o pomoc.* Požádal jsem Davea, aby mi pomohl nasadit turniket. Udělal to, jak nejlíp uměl.

Když jsme ho měli nasazený, pomyslel jsem si: *Ať se propadnu, Spielberg měl pravdu! Vypadalo to přesně jako ve filmech.* Ale tohle nebyl film. Krev stříkala do vzduchu. Dobré na tom bylo, že jsem to viděl a věděl jsem, že musím turniket víc utáhnout. Když jsem viděl, že krvácení ustává, věděl jsem, že je to dobré.

Sáhl jsem také po injekci morfia proti bolesti. Jeden konec plastické trubičky byl purpurový. Nemohl jsem si vzpomenout, ze kterého konce má vystřelit jehla, a tak jsem se obrátil na člověka nejpopovolanějšího, svého zdravotníka, který právě ošetřoval další těžce zraněné.

„Hej, Rone!“ křikl jsem na něj. „Která strana je spodní?“

„Purpurová!“

Obrátil jsem injekci purpurovým koncem dolů, udeřil a ucítil ostrou bolest v palci.

To mě dožralo, takže jsem po něm tu injekci hodil. „Máš jedinou práci, Rone. Jedinou práci a poděláš to! Až tě zase potkám, tak tě zmlátím touhle nohou, Rone!“

Uprostřed boje se celý tým rozesmál.

Říká se, že pokud je nějaké vyprávění pravdivé, nejde o chlubení. To platí i pro osud Johna Wayne Waldinga. Osud mu nadělil osobnost velkou jako Texas a vzácnou a odzbrojující kombinaci optimismu, zranitelnosti a odvahy. Ale co jiného čekat od muže s jeho jménem a datem narození – 4. červencem?

John Wayne vyrůstal v Groesbecku, asi šedesát kilometrů východně od Waca. Se smíchem říká, že to bylo jako ocitnout se ve *Světlech páteční noci*. Vzdor tomu, že ve městě žilo jen asi 3 500 obyvatel, mělo střední školu, jejíž součástí byl i fotbalový stadión za deset milionů dolarů. Jako každý správný texaský, venkovský kluk hrál John Wayne fotbal a baseball a běhal. Nejmilejší vzpomínky má na to, jak poslouchal babičku zpívající v kostelním sboru, jak čekal na číhané na jelena nebo jak po dědečkově boku rybařil. Tehdy se mu do kůže otiskl starý dobrý kód chování – dělat správné věci, poctivě pracovat a pomáhat ostatním.

Svým prarodičům je John Wayne vděčný za to, že ho dokázali „srovnat“. Jeho matka měla mexické kořeny, otec, dělník na texaských ropných polích, byl bílý Američan. Slovy Johna Wayne: „Tady máte celý Texas – tacos a ropné plošiny.“

Oba jeho rodiče naneštěstí skončili ve vězení, ještě když byl John Wayne malý. V jedné ze svých prvních vzpomínek vidí otce v oranžové